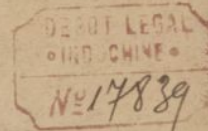

INDO-CHINOIS

242

Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ

(Đệ Thất-Niên)

LUẬN-ĐẠO CHO'N-NGÔN

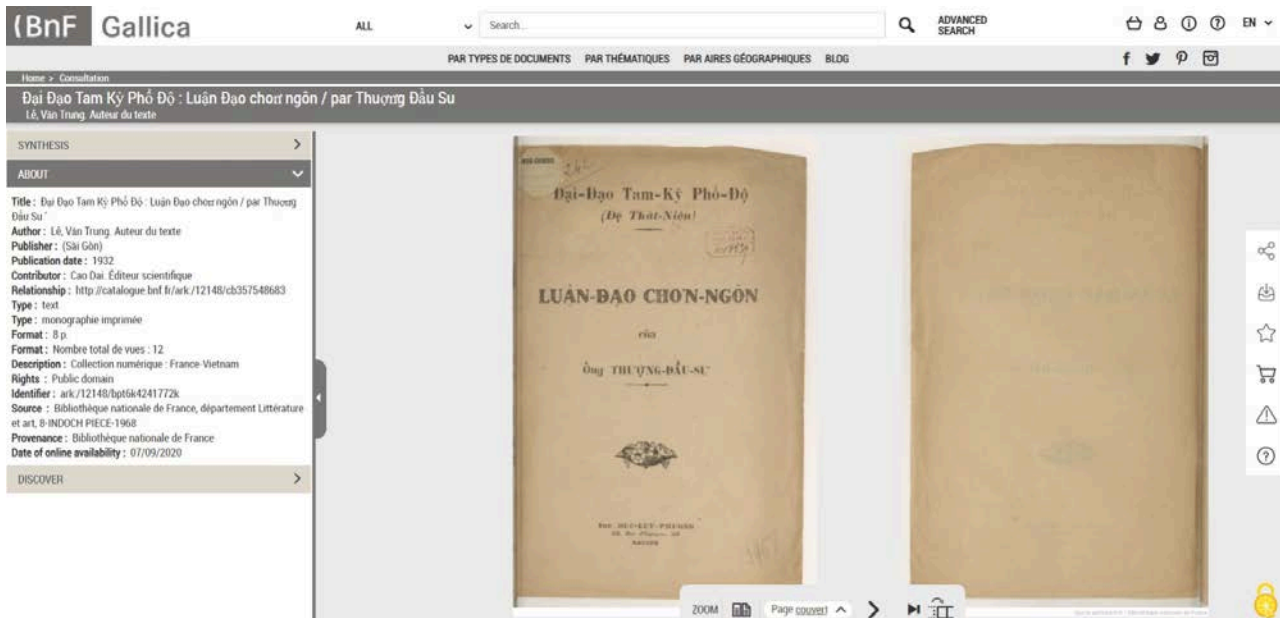
của

Ông THƯỢNG-ĐẦU-SU

IMP. DUC-LUU-PHONG
158, Rue d'Espagne, 158
SAIGON

1968

<https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k4241772k>

SYNTHESIS

Books 12 page(s)

Bibliothèque nationale de France

ABOUT

Title : Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ : Luận Đạo chọn ngôn / par Thượng Đầu Su'

Author : Lê, Văn Trung. Auteur du texte

Publisher : (Sài Gòn)

Publication date : 1932

Contributor : Cao Dai. Éditeur scientifique

Relationship : <http://catalogue.bnf.fr/ark:/12148/cb357548683>

Type : text

Type : monographie imprimée

Format : 8 p.

Format : Nombre total de vues : 12

Description : Collection numérique : France-Vietnam

Rights : Public domain

Identifiant : [ark:/12148/bpt6k4241772k](https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k4241772k)

Source : Bibliothèque nationale de France, département Littérature et art, 8-INDOCH PIECE-1968

Provenance : Bibliothèque nationale de France

Date of online availability : 07/09/2020

<https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k4241772k>

<https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k4241772k/f1.item>

... ..

... ..

<https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k4241772k/f12.item>

INDO-CHINOIS

242

Đại-Đạo Tam-Kỳ Phô-Độ
(Đệ Thất-Niên)

DEPT LEGAL
INDO-CHINE
N° 17839

LUẬN-ĐẠO CHƠN-NGÔN

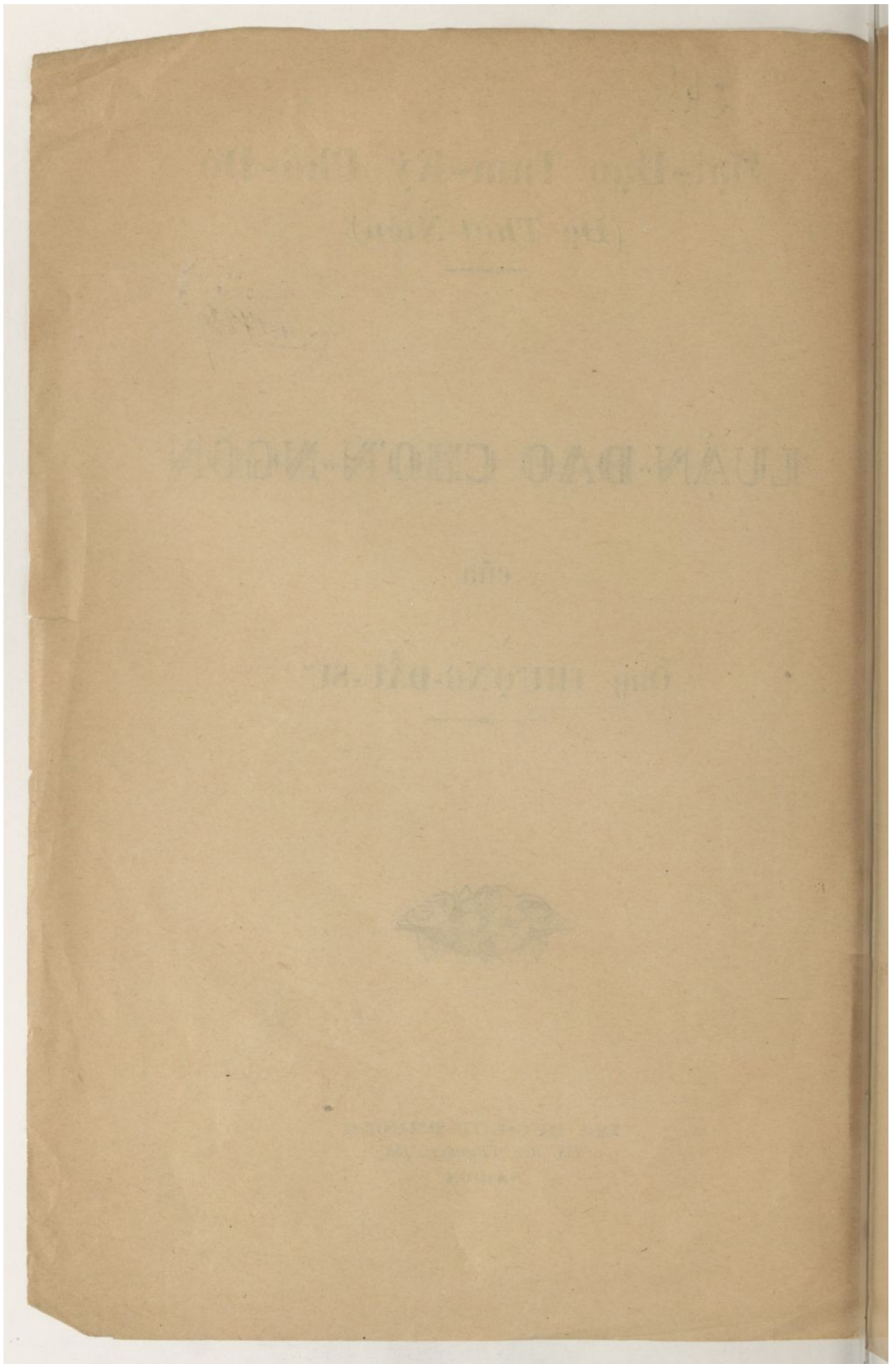
của

Ông THƯỢNG-ĐẦU-SƯ

IMP. DUC-LUU-PHUONG
158, Rue d'Espagne, 158
SAIGON

1968

Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

LUẬN-ĐẠO CHƠN-NGÔN

DEPOT LEGAL
BIBLIOTHEQUE
N° 14839

Từ cổ chí kim, nước nào, sắc dân nào cũng vậy, đều có lòng tin tưởng Trời Phật. Mỗi nơi đều từng theo phong hóa thổ-nghi của nước nhà mình mà tỏ sự tin-nguồn, với thờ phượng. Chỗ theo Đạo Trời thì thờ Trời, người thờ Phật thì kính trọng Phật, cho Phật là lớn, người thờ Thánh Thần thì tin tưởng Thánh Thần, chớ kỳ trung có một Đấng Tạo-Hóa Chủ-Tể Càn-khôn Thế-Giải, điều đình Tứ-Đại-Bộ-Châu, Tam-Thập-Lục-Thiên, Tam-Thiên-Thê-Giải, cùng Thất-thập-nhị-Địa. Ấy là quyền hành vô biên của Đấng CHỈ-TÔN, người Nam mình gọi là Ngọc-Hoàng-Thượng-Đề, hay là ông Trời.

Trời Phật cùng là Thầy là Đấng CHỈ-TÔN. Từ thuở âm dương tương hiệp càn-khôn phát khởi, Đấng CHỈ-TÔN hóa sanh loài người và muôn vật, người ta mới tu thành Phật, Tiên, Thánh, Thần, mới thành ra Ngũ-Chỉ ĐẠI-ĐẠO: 1. — Nhơn-Đạo, 2. — Thần-Đạo, 3. — Thánh-Đạo, 4. — Tiên-Đạo, 5. — Phật-Đạo.

Ấy là tối chí sơ Đạo cho chư Hiền-Hữu chư Hiền-Muội rõ biết, chớ còn nói việc huyền bí cao thượng thì phần nhiều Đạo-Hữu chúng ta không thấu đáo làm cho rối loạn tinh-thần chư Đạo-Hữu chư Đạo-Muội vì có lời Đức-Khổng-Phu-Tử nói rằng: *Những việc vô-vi khó thấy, khó hiểu, nếu không cần thận mà đem những việc ấy ra nói với người thường thì người ta hay hiểu lầm mà tin bậy.*

Bởi vậy có nhiều người sai lầm mà tuyệt-cốc, luyện Đạo, phi bùa, tập chú, vâu vâu... ấy là mưu tà quái, dụ dỗ mây người mê tín vô hạng sâu vực thẳm. Vậy nên những điều huyền bí mà có thể làm cho người ta mê-tín, loạn tưởng, không có ích gì cho sự sanh

hoạt của đời, không có dạy hạnh nết lễ-nghĩa khiêm-cung cho sanh-chúng, không phải việc thật hành dặng thì tôi không chịu giảng dạy, vì là xa chuyện chơn-thật « LA VÉRITÉ ». Đức Văn-Trung-Tử cũng có dạy tôi rằng:

Trần là cõi khổ để dọa bực Tiên Thánh có làm lỗi ấy là cảnh sáu đề trã xong quả báo oan khiên rồi hoặc về ngôi củ hoặc phải khổ nảo chơn-linh mà luân hồi lại nữa, nên kẻ bị dọa trần gọi là khách trần.

Còn ĐẠO là gì? ĐẠO sao gọi ĐẠO?

THƯỢNG-TRUNG-NHỰT bạch:

Đạo kể từ khi Hư-Vô sanh Thái-Cực vân vân..

VĂN-TRUNG-TỬ: Đạo-Hữu nói cao xa quá, phần nhiều chưa hiểu dặng..

— Đạo tức là con đường dễ cho các Thánh Tiên Phật dọa trần do theo mà hồi cứu vị. Đạo là đường của bậc nhơn phẩm do theo, lánh khỏi luân hồi chuyển kiếp, nếu chẳng do theo Đạo thì các bực ấy đều lạc bước mà mất hết ngôi phẩm.

Đạo nghĩa lý rất sâu xa nhưng phải hiểu trước bao nhiêu đó rồi mới học các nghĩa huyền-vi bí-mật khác cho đích xác dặng.

ĐẠO GAM-KỶ PHỔ-ĐỘ đã khai ra được bảy năm mà phần nhiều chư Đạo-Hữu chư Đạo-Muội chưa rõ thấu tại sao Đạo khai trong thế-kỷ hai mươi dầy và tại sao Đạo khai trong nước Nam ta?

Tuần nghe: Thiên Địa tuần hườn, Châu nhi phục thĩ, tứ tạo Thiên lập Địa, cán-khôn phát khởi tới ngày nay biết mấy muôn mấy vạn lần, luân qua hệ lại đồng mạng thu tàng, thổ lạn ác tà. Nay tới đời hạ nguơn mạc kiếp nên gọi là cú cùng.

Phàm muôn việc đều có thĩ có chung, có khởi có cùng như một ngày một đêm mười hai giờ khởi ư tý, tới hợi cùng, rồi thì cũng khởi lại ư tý, mỗi tháng khởi mồng một tới ba mươi, rồi cũng khởi mồng một lại nữa, năm khởi tháng giêng rồi tới

tháng chạp, cúi năm rồi cũng khởi lại tháng giêng. Mỗi tháng chia ba tuần, mỗi tuần mười ngày, mỗi năm chia ra tam nguơn, Thượng-nguơn, Trung-nguơn, Hạ-nguơn...

Ấy là luật tuần huơn của trời phật định. Việc thế thì cũng phải có tuần huơn vậy. Trời đất cũng chia ra Tam-nguơn : 1. — THƯỢNG-NGUƠN là Nguơn TẠO-HOÁ, ấy là Nguơn THÁNH-ĐỨC tức là Nguơn vô tội (Cycle de Création c'est-à-dire Cycle de l'innocence) 2. — TRUNG-NGUƠN là nguơn TẤN-HOÁ, ấy là Nguơn TRANH-ĐẤU tức là Nguơn tự-giết (Cycle de progrès ou cycle de lutte et destruction) 3. — HẠ-NGUƠN là Nguơn BẢO-TỒN, ấy là Nguơn TÁI-TẠO tức là Nguơn qui cở (Cycle de conservation ou Cycle de reproduction et rénovation).

Thiên Địa tuần huơn châu nhi phục thì...

Nay Hạ-nguơn hầu mắng kể Thượng-nguơn khởi lại nên hơn vật đời đời.

Rung rinh Trời Đất.

Chuyển động kiền khôn.

Khuẩn bách cả hoàn cầu hơn sanh nên đồ khổ.

Đạo là tối trọng tối quý trong Đời. Đạo Đời đi cập nhau, Đạo như cái lưới bao trùm càn khôn thế giới, không việc chi từ lớn chi nhỏ mà ra khỏi Đạo. Nay vì cuộc tuần huơn và vì bản nguyên háo sanh, nên Đấng CHỈ-TỒN chuyển Đạo lại.

Vấn hồi tạo Thiên lập Địa, Đạo phát ư Đông (là các nước nơi miền Á-Đông như Trung-Huê, Nhật-Bồn, Ấn-Độ, Xiêm, Đông-Pháp vân vân...) thì nội vùng Á-Đông đây có Đức Nhiên-Đăng-Cổ-Phật và Đức Thích-Ca khai Đạo Phật, Đại-đạo là Đạo Tiên thì có Đức Thái-thượng và Lão-tử, Đạo Thánh thì có Văn-Tuyên Khổng-Thánh và Khổng-Phu-Tử.

Sau lần lần Đạo trải khắp qua Tây nên Đức-Chúa Giê-Giu khai Đạo nơi miền Âu Châu, (551 năm sau Khổng-phu-Tử), kể Đạo mới rồi truyền trải khắp năm

châu. Ngày nay là châu nhi phục thi nên Đàng CHÍ-TÔN chuyên Đạo lại Á-Đông đây là nơi nguồn Đạo phát ra. Bởi cơ ấy nên trong bài khai kinh của Đức Lữ-Tổ có hai câu đầu như vậy :

« Biền trần khổ vơi vơi Trời nước,

« Ánh Thái-Dương dọi trước phương Đông.

và trong một bài Thành-Ngôn chữ Langsa của Đức Lý-thái-Bạch cho M. J. ROSS có câu :

« De l'Orient l'Occident voit poindre l'aurore ».

.....

Người nước Nam từ cổ chí kim thi không có Đạo trong nước nhà, nên nước phải hèn, dân phải yếu, dầu vậy người Nam ta vẫn có tâm Đạo, người Nam trời danh khắp hoán cầu về bề tin nguồn. Đạo Phật, Đạo Tiên, Đạo Nho tuy khai bên Ấn-Độ và bên Trung-Huê, sau người Nam biếtặng, thi cũng hết lòng sùng bái ; Đạo Gia-Tô của mấy vị Linh-mục bên Thái-tây đem gieo truyền bên nước ta, thi người Nam cũng kính trọng. Phần nhiều trong người Nam thi hay đi chùa đi miếu, đi nhà thờ cầu khẩn, vọng tưởng hết lòng, nguồn mộ Trời Phật, người không đi chùa, đi miếu, không đi nhà thờ thi trong nhà cũng thờ ông bà cha mẹ quá-vàng, ấy là Đạo-Nho. Mấy bằng cơ trên đây chỉ rõ rằng người Nam-Việt tin tưởng Trời, Phật, Thánh, Thần, tin tưởng chắc rằng chết thi cái sát phàm này chết, tiêu giệt, chớ linh hồn bất tiêu, tiêu bất giệt (1).

Thiệt là một dân tộc :

Kính thiên hào thiện ; Bất hĩ sanh sát ;

Quân nhơn thần trung ; Phụ tử tử hiếu.

Vi Đạo tâm ấy, mà trong thời kỳ chuyên Đạo này, Đàng CHÍ-TÔN thương lòng thành thật của nhơn-sanh nơi đây nên khai TAM-KỶ PHỔ-ĐỘ (ân xá lần thứ ba) nơi đây.

(1) Trong căn-khôn thể giải, trong vạn vật vạn linh, đều có đôi bên : một bên hữu hình (la matière) một bên vô hình (l'essence) Hữu hình thi tiêu thi giệt, vô hình thi bất tiêu bất giệt.

Tuy khai Đạo tại nước Nam vì nước Nam cũng trong vùng Á-ĐÔNG mà cũng khởi ư Đông. Bàn-cổ sơ-khai, Thiên sanh ư Tý, Địa tịch ư Sửu, Nhơn sanh ư Dần, từ năm Bính-Dần, Đạo phát khai tại TAYNINH là Cực Đông của Nam-Kỳ, lần lần truyền ra GIADINH, BARIA BIENHOA, THUDAUMOT CHOLON là mấy hạt về hướng đông. Qua năm thứ nhì, thứ ba Đạo mới truyền ra mấy hạt hướng tây.

Luôn dịp tới cũng lục rút ra đây mấy lời tiên tri của Thầy hồi buổi khai Đạo:

Mardi 7 Sept. 1926 (Mồng 1 tháng 8 Bính-Dần).

THẦY.

Các con.

TRUNG, nghe con: Con biết rằng TÒA-THÀNH THẦY phải lập tại TAYNINH. THẦY đã cho con hiểu là Thánh-Địa nữa. Nguồn Đạo THẦY do nơi đó mà xuất thâu thế gian...

Trong thời đời Hạ-ngươn đây nhơn-loại ở thế-gian phần đông, vì ham văn minh vật chất, ham ăn mặc sung sướng, nên phải giành giựt cắn xé vì mỗi phù quý, bả vinh hoa, vè đai cán, mùi chung đỉnh, nên biến sanh ra nhiều cảnh mạnh còn, yếu mất, đua chen lẫn lộn tràn nhậy khắp nơi.

Than ôi ! Nhơn sanh như thế sao khởi động lòng Trời.

Đàng CHÍ-TÔN, vì hào sanh, Đại-Tử Đại-Bi, thấy nhơn-loại đương mờ mịt trong vòng hắc ám, tranh tranh đấu đấu kết cuộc oan gia không từng chơn-lý nên Đấng CHÍ-TÔN khai Đạo cứu đời ngõ hầu điều dắc nhơn sanh về đường qui cồ, đặng hết lòng thành thật đối đãi cùng nhau, phải biết tương thân tương ái, đừng cố kết oan gia gây nghiệt chường.

Trời thấy người Nam là một sắc dân dè hèn mà biết tin tưởng Trời Phật, nên lúc cúi cùng đây khai Đạo trong nước Nam. Có bài tứ tuyệt như sau này :

Từ trước nước Nam chẳng Đạo nhà,
Nay ta gầy dựng lập nên ra,
Vi dầu ai hỏi sau bao nà ?
Rằng trê roi sau biên hoá giá.

Nước mà không Đạo thì cũng như người không
hồn ; nhà không Đạo-đức thì tự nhiên cang thường
luân lý phải suy bại.

Khoản trên đây tôi đã nói trong thế sự vạn vật vạn
linh đều có đôi bên, một bên hữu hình và một bên
vô hình, hữu hình hữu hoại, vô hình bất tiêu bất hoại.

Hữu hình là những vật chi mình rõ nắm được
như cái bàn, cái ghế, cục đá, khúc cây, cái xát phàm
của ta đây là hữu hình vì ta rõ nắm được, ấy vậy
xát phàm ta phải tiêu phải giệt.

Còn vô hình như gió như mây, muôn năm ngàn
kiếp gió mây có tận tuyệt bao giờ, mà đã có ai bắt
gió đón mây cho được. Linh hồn ta cũng như gió
như mây vậy, thì bất tiêu bất giệt, nên phải luân hồi
chuyển kiếp, tùy theo việc hành vi và công quả của
ta câu kết nơi trần thế đây. Hễ hiền thì thăng, dữ
phải đọa, vay vay trả trả y theo Thiên-Điều phán
định, lỗ kim không lọt một mảy chằng sai, nên
Thánh-nhơn Ngài có chỉ trong câu : « Thiên vông
khôi khôi sơ nhi bất lậu ».

Than ôi ! Ít người nghĩ cho kỳ trong cuộc trần
thế này nhiều bầy rập niếu kéo chúng sanh đem
thân trần cấu gieo miêng trầm luân ; ai ai cũng
tranh giành nhau trên đường danh bẽ hoạn, lo ăn
ngon mặc đẹp ; ở lâu cao cát rộng, nhà giọc giải
ngan, thềm gấm sân hoa, tiêu xài huy hoát.

Than ôi ! Đường thế bày trò hư hoại, chôn hí
tràng qua lại ngựa xe.

Ít ai ngó thấy các đêu vinh huê sung sướng, ấy là
sóng bủa chụp người, gài người trong biển thăm.

Than ôi ! Nhơn-loại chỉ biết đời, bao giờ nghĩ đến
Đạo ; người một họ mà nhiều khi nhìn như kẻ Tần
người Việt, trong một làng một xóm cùng nhau mà

coi như cách biển Sờ sông Ngô, ! Chĩ bo bo lo cho mình, một mình mình âm, một mình mình no, một mình mình yên vui, một mình mình sung sướng ! Từ sớm mai đến tối, từ tối đến sáng, thộn mồn lần lựa tháng ngày, cứ lo giành giựt giựt giành lao thân tiêu tử.

Ít ai nghĩ khi hôn lia khỏi sát thì đem theo có một chữ tội với một chữ phước.

Người hiền tu tâm dưỡng tánh, biết thương đống loại, biết giữ đạo Nhơn-luân, thì hôn được siêu thăng tịnh độ.

Người ít nhơn đức hơn nữa, nếu cũng có làm lành lo âm chắt trong khi ở thề thì đầu thai lại làm người mà hưởng phước. Còn kẻ vô Đạo-đức không kể nhơn-luân, chẳng biết thờ Trời kính Phật, Tiên Thánh, ngăn cản đường tu của người thì phải bị đọa A-Tỳ, chịu ngục hình khảo phạt trừng trị những tội ác đá gậy nên trên thề sự. Ấy là những việc huyền bí nhiệm mầu trong Đạo.

Người muốn cho linh hồn khỏi mấy đều khổ nhọc ấy thì phải biết Đạo đặng trao giới hạnh đức, phải lo tu tâm dưỡng tánh.

Tu nghĩa là trao giới tánh hạnh, đi từ bước lần từ bậc, học hỏi mới biết mầu nhiệm cao sâu.

Tu không phải từ mai đến chiều tụng kinh gõ mõ mới gọi rằng tu.

Tu có nhiều bậc: Bậc Thượng-thừa, phải ép mình hành sát, phải nấu sòng khô hạnh, lo làm âm chắt, lo công quả cho Trời Phật, chùng quả mắng mới tìm chỗ u-nhàn mà tịnh dưỡng tinh thần, xa đường tục lụy ấy là bậc Thượng-thừa. Nếu trong thế gian này mỗi người đều phê công việc mà tìm chỗ u-nhàn như vậy thì thề sự này phải ấm lạnh, có ai đâu mà lo nhơn-đạo.

Nên Đạo nào, bậc tu nào cũng phải lo nhơn-đạo trước.

Con người ở thề, cá cá nhơn đều có phận sự, có

trách nhậm nhiệm mầu, nếu bỏ nhơn-sự thì thật nhơn-dạo.

Ấy vậy trước hết phải biết Đạo là biết có Trời Phật Tiên Thánh, phải biết có luân hồi chuyển kiếp, có luật Thiên-Điều hành phạt, thương răn một mảy chằng sai.

Theo Nhơn-Đạo trai thì lo Tam-cang, Ngũ-thường, gái thì lo Tam-tùng, Tứ-Đức. Trước hết lo tu tại gia, tại thiên, tại thị. Lo làm lành lánh dữ trao giới tâm tánh ấy là tu.

Đạo làm người Nhơn, Nghĩa, Lễ, Tri, Tín, phải giữ hân-hòi Tam-cang tua nắm chắc.

Ở thế phải tùng theo luật thế. Đối với viên-quan chức-sắc phải biết bổn phận làm dân, phải nhớ câu sám-hối :

« Chớ làm con giặc tội loạn,

« Thuê sưu đóng đủ dưng toan kẻ tã.

Nếu mình sanh rồi loạn ở trong xã-tắc, nếu mình không tuân pháp luật thì mình là người loạn, có Đạo-dức chi.

Đối với cha mẹ, vợ chồng, anh em, chị em, con cái thì là phải biết công ơn sanh thành dưỡng dục là ơn trọng không xiết kể, phải giữ câu Hiếu-đề mà bồi đắp ân sâu.

Vợ chồng tào khang nghĩa trọng, giàu khó có nhau, phải nâng đỡ nhau trên đường hoạn lộ, đối đáp với nhau như cân thăng bằng, giữ được như vậy mới là trọn nghĩa.

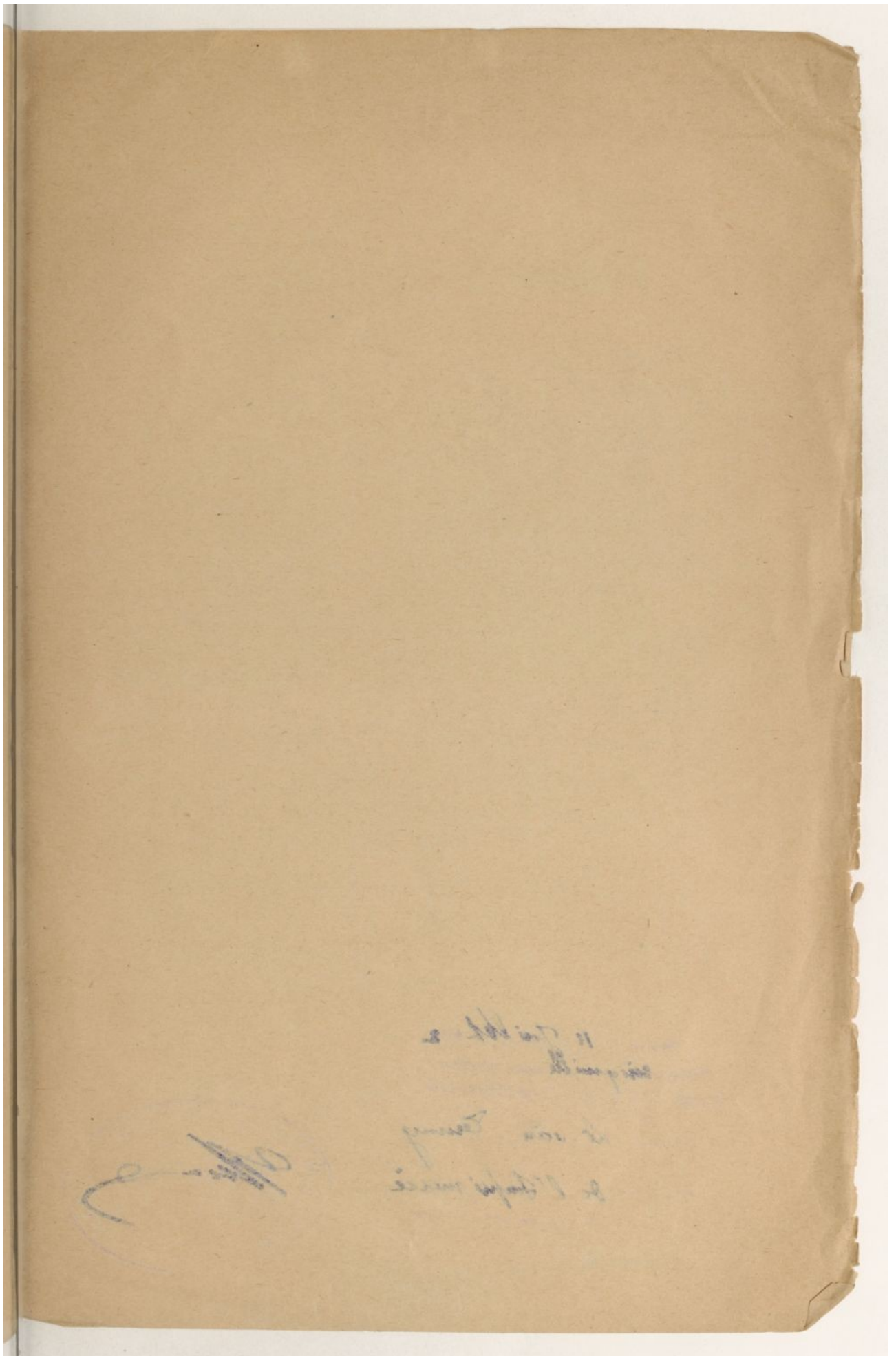
Anh em cốt nhục đồng bào phải giữ chữ thuận hòa là trọng.

Đạo làm cha là thay mặt cho tạo-hóa dặng diều dắc linh hồn ấu nhi trọn bề Đạo dức, ai giữ mây giềng ấy cho hoàn toàn thì lo gì không gấu Thiên-Đạo.

TOA-THÁNH (Tây-ninh) le 1er Juillet 1932

THƯỢNG-ĐẦU-SƯ,

THƯỢNG-TRUNG-NHỰ

Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

Ngày 11.7.1932
Thầy: *Wignille*
Hàng: ĐỒ LƯU-PHƯƠNG
Số: *Đ. S. S. Trung*
de l'Imprimerie

